

ΓΙΡΓΚΕΝ ΜΠΑΝΣΕΡΟΥΣ

Η ΑΠΛΩΣΤΕΥΤΗ ΚΟΥΡΣΑ

της Φατίμα Μπραζίμ

Από τον
συγγραφέα του
**ΝΤΕΤΕΚΤΙΒ
ΚΛΟΥΖ**

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Η Φατίμα έτρεχε.

Η Φατίμα τρέχει.

Η Φατίμα θα τρέχει.

Αυτή είναι όλη κι όλη η ιστορία. Δε χρειάζεται να πεις περισσότερα. Χρόνος ρεκόρ. Σαν να λέμε τα 800 μέτρα κάτω από δέκα δευτερόλεπτα. Αλλά ο πατέρας μου λέει να μη βαριέμαι και να μη νομίζω ότι έτσι εύκολα γίνεται τίποτα. Άμα θέλεις στ' αλήθεια να καταλάβεις τι έγινε και γιατί, τα δυο λογάκια δε φτάνουν. Εντάξει. Ας συστηθώ, λοιπόν.

Με λένε Γιάκομπ Τερ-Οβανεσιάν. Το όνομα Τερ-Οβανεσιάν είναι από την Αρμενία. Η Αρμενία είναι μια χώρα κοντά στη Μαύρη Θάλασσα, που ζει από την παραγωγή οينوπνευματωδών, από τ' αμπέλια της και το λαθρεμπόριο. Μ' αυτήν ακριβώς τη σειρά, λέει ο μπαμπάς μου. Δεν ξέρω αν είναι αλήθεια, του αρέσει να λέει τέτοια πράγματα. Κάποιος ονόματι Ιγκόρ Τερ-Οβανεσιάν ήταν κάποτε πρωταθλητής κόσμου στο άλμα εις μήκος. Υποτίθεται ότι είμαστε μακρινοί του συγγενείς.

Ο μπαμπάς μου έφυγε κάποτε από το χωριό του μέσα

στ' αμπέλια της Αρμενίας και περνώντας από το Παρίσι και το Λονδίνο έφτασε στη Γερμανία. Εδώ γνώρισε τη μαμά μου. Πριν παντρευτούν, η μαμά μου λεγόταν Μαρτίνα Ρίτερ-Φόγκελ. Από τότε που παντρεύτηκαν κι ύστερα ολόκληρο το όνομά της είναι Μαρτίνα Τερ-Οβανεσιάν-Ρίτερ-Φόγκελ. Όποτε πρέπει να υπογράψει έντυπα, κάνει πολύ μικρά γραμματάκια, για να χωρέσει.

Στο εργαστήρι του, στη σοφίτα, ο πατέρας μου φτιάχνει επιτραπέζια παιχνίδια με μικρούς ουρανοξύστες, γέφυρες και αυτοκινητόδρομους. Και για να τα φτιάξει χρησιμοποιεί τρυπάνια, πριόνια, κόλλες, ξυράφια και ψαλίδια. Η μαμά μου χτίζει αληθινά σπίτια. Με μπετονιέρες, γερανούς, μπουλντόζες, σκαλωσιές και τέτοια. Έναν μήνα πριν από την αρχή της ιστορίας μου πήγε με το αεροπλάνο στο Ντουμπάι, στην Αραβική Χερσόνησο. Την έστειλε το γραφείο της για να επιβλέψει το χτίσιμο ενός πολυτελούς ξενοδοχείου. Όταν θα τελειώσει, θα είναι πανάκριβο. Για μια νύχτα στην καλύτερη σουίτα του θα πρέπει να πληρώσει κανείς περισσότερα απ' όσα βγάζει η μαμά μου κάθε μήνα.

Κεφάλαιο 1

Κανονικά η πρώτη μέρα του σχολείου μετά τις διακοπές είναι σκέτη βαρεμάρα – ακόμα κι αν μιλάμε για το τριήμερο του Αγίου Πνεύματος. Αυτή τη φορά όμως δεν ήταν έτσι τα πράγματα. Γιατί την πρώτη ώρα ο καθηγητής μας μπήκε στην τάξη φέρνοντας μαζί του μία καινούρια. Ο δόκτωρ Αλεξάντερ Μπριλ μάς κάνει Γερμανικά – και μάλιστα ψυχή τε και σώματι.

«Από εδώ η Φατίμα» μας σύστησε το κορίτσι. «Η καινούρια σας συμμαθήτρια».

«Αυτή μας έλειπε» μουρμούρισε μέσα από τα δόντια του ο Γιαν.

«Τι είπες;»

«Τίποτα, κύριε Μπριλ».

Ο καθηγητής μας ξερόβηξε. «Ας το ελπίσουμε, αγαπητέ μου. Τι έλεγα; Α, ναι: Η Φατίμα είναι από την Τυνησία».

«Αλγερία» ψιθύρισε το κορίτσι. Στο κεφάλι της φορούσε ένα ξεθωριασμένο πράσινο μαντίλι, που σκέπαζε τα μαλλιά, τον λαιμό και το μισό της μέτωπο. Το κόκκινο

φουστάνι της ήταν κι αυτό ξεθωριασμένο. Ήταν αδύνατη, τουλάχιστον όσο κι εγώ – κι αυτό κάτι λέει.

«Τι είπες;» βροντοφώναξε ο καθηγητής μας. Στο Γυμνάσιο Σίλερ τον λένε Φωνάρα.

Η Φατίμα ζάρωσε. Άμα δεν τον ξέρεις τον Μπριλ και ξαφνικά τον ακούσεις να μιλάει στη διαπασών, τα κάνεις πάνω σου. Αν κι ο τύπος είναι πολύ εντάξει, κατά τη γνώμη μου.

«Η οικογένειά μου είναι από την Αλγερία» ψιθύρισε ξανά η Φατίμα.

«Α, μάλιστα...»

«Η Τυνησία είναι αλλού» πρόσθεσε το κορίτσι.

«Εντάξει» βροντοφώναξε ο δόκτωρ Μπριλ. Και η καινούρια ζάρωσε ξανά.

«Να είστε ευγενικοί με τη συμμαθήτριά σας. Σε ποιο θρανίο θα καθίσει; Ποιος έχει θέση δίπλα του;»

Αμέσως σηκώθηκε ένα χέρι. Αλλά δεν ήταν κάποιου κοριτσιού, όπως ίσως θα περίμενε κανείς. Δίπλα στη Σαρλότε, για παράδειγμα, υπήρχε από την αρχή της χρονιάς μια άδεια θέση. Αλλά όχι. Αυτός που σήκωσε το χέρι του ήμουνα εγώ. Εγώ, ο Γιακόμπ Τερ-Οβανεσιάν. Μη φανταστείτε όμως ότι το έκανα επειδή συμπάθησα τη Φατίμα με το που μπήκε στην τάξη μας και ήθελα πάση θυσία να την έχω δίπλα μου στο θρανίο. Όχι. Σήκωσα το χέρι μου επειδή χρειαζόμουνα επειγόντως άδεια να πάω στην τουα-

λέτα. Μόνο που δεν πρόλαβα να το εξηγήσω στον κύριο Μπριλ. Με πρόλαβε εκείνος. «Εσύ; Πολύ καλά!» βροντοφώναξε.

Και γυρίζοντας στη Φατίμα τής είπε: «Μπορείς να καθίσεις δίπλα στον αγαπητό Γιάκομπ».

«Μπορώ να πάω τουαλέτα;» φώναξα, πριν συνεχίσει ο Φωνάρας. Με είχανε ζώσει τα φίδια, μη συμβεί καμιά συμφορά. Συναγερμός κόκκινος, που λένε.

«Πάρε δρόμο!» σάλπισε ο κύριος Μπριλ κι εγώ βγήκα τρέχοντας από την αίθουσα, ενώ πίσω μου οι συμμαθητές μου ξεσπούσαν σε γέλια.

Έτσι έγινε, και είμαι ο μόνος ίσως μαθητής στην ιστορία του Γυμνασίου Σίλερ που βρέθηκε να κάθεται στο θρανίο μ' ένα κορίτσι, επειδή έπρεπε να πάει στην τουαλέτα. Όταν γύρισα ξαλαφρωμένος στην αίθουσα, η Φατίμα είχε ήδη βγάλει ένα μπλοκ από το σακίδιό της κι έγγραφε ό,τι έλεγε ο Μπριλ για το επόμενο μάθημά μας.

Κι από κοντά τώρα η καινούρια ήταν πετσί και κόκαλο. Η μύτη της ξεχώριζε λεπτή σαν γραμμούλα από το μαντιλοδεμένο της πρόσωπο. Ανάμεσα στα κατάμαυρα φρύδια της είχε μια βαθιά ζάρα. Η Φατίμα με είδε σίγουρα που την παρατηρούσα. Αλλά δεν καταδέχτηκε να μου ρίξει ούτε μια ματιά.

Στο πρώτο μεγάλο διάλειμμα ήρθε κοντά μου ο Νικ. Κανονικά τριγυρίζει στο προαύλιο με τους κολλητούς του,

τον Γιαν, τον Φιν-Όλε και τον Κάσπαρ, και κάνουν βλακείες. Πειράζουν τα κορίτσια, κολλάνε μασημένες τσίχλες στα χερούλια στις πόρτες, τέτοια. Ποτέ δε με είχε ρωτήσει αν ήθελα να πάω κι εγώ παρέα τους. Έτσι κι αλλιώς, για να πω την αλήθεια, κανένας δε με καλούσε ποτέ πουθενά. Οι συμμαθητές μου σπάνια μου μιλούσαν.

«Λοιπόν;» είπε.

«Λοιπόν τι;» ρώτησα εγώ.

«Πώς είναι;» ρώτησε εκείνος.

«Πώς είναι ποιος;» έκανα εγώ τον βλάκα.

«Έλα τώρα. Ξέρεις!»

«Δεν ξέρω».

«Η καινούρια. Αυτή η Φατίμα!»

«Α, η καινούρια».

«Ναι. Πώς είναι;»

«Δεν έχω ιδέα» απάντησα.

«Άσ' τα αυτά!» επέμεινε ο Νικ. «Αφού ήθελες σώνει και καλά να κάτσει δίπλα σου!»

«Όχι βέβαια!»

«Ναι βέβαια!»

«Ηθελα να πάω τουαλέτα» είπα. «Γι' αυτό σήκωσα το χέρι μου».

«Πώς είναι έτσι όμως» είπε ο Νικ.

«Πώς είναι;»

«Σαν γιαγιούλα!»

«Και τι με νοιάζει εμένα;» γρύλισα και γύρισα την πλάτη μου στον Νικ. Χωρίς να 'χει ψαρέψει τίποτα χρήσιμο, επέστρεψε στους φίλους του που τον περίμεναν στην πόρτα του κλειστού γυμναστηρίου. Ως τώρα μ' είχαν αφήσει στην ησυχία μου οι τέσσερίς τους. Ήλπιζα, μ' όλη τη δύναμη της ψυχής μου, ότι η κατάσταση θα παρέμενε έτσι.

Μετά το διάλειμμα η Φατίμα κι εγώ μπήκαμε σχεδόν ταυτόχρονα στην αίθουσα. Την επόμενη ώρα είχαμε Βιολογία, η κυρία Λάντερμαν αργούσε σχεδόν πάντα.

«Γεια» είπα.

«Γεια» ψιθύρισε η Φατίμα χωρίς να με κοιτάξει. Ο άδειος τοίχος πίσω μου ήταν, φαίνεται, πιο ενδιαφέρων.

«Με λένε Γιάκομπ» συνέχισα. Ιδέα δεν είχα τι άλλο θα μπορούσα να της πω. Τους τελευταίους εννέα μήνες καθόμουν μόνος μου στο θρανίο. Άμα κάθεσαι συνέχεια μόνος σου, ξεχνάς πώς ν' ανοίξεις κουβέντα μ' έναν εντελώς ξένο άνθρωπο.

«Το ξέρω».

Φυσικά και το ήξερε. Αφού της το είχε φωνάξει ο Μπριλ το όνομά μου.

«Λοιπόν...» είπα.

Κούνησε το κεφάλι της. Οι γονείς μου με είχαν μάθει από νωρίς να κοιτάζω τους άλλους όταν τους μιλάω.

Αυτό το κορίτσι από τη βόρεια Αφρική ακόμη δεν το ήξερε.

«Σε ποια μαθήματα είσαι καλή;» έκανα μια τελευταία προσπάθεια.

«Στα αθλητικά» ψιθύρισε ψάχνοντας με πάθος το σακίδιό της.

«Στα αθλητικά;» Με το ζόρι κρατήθηκα να μη χαμογελάσω. Αθλητισμός με κεφαλομάντιλο και γιαγιαδίστικο φουστάνι; Πώς ήταν δυνατόν;

«Στο σκάκι δηλαδή;» ρώτησα. Για αστείο. Από το ύφος της όμως κατάλαβα ότι η Φατίμα δεν το 'πιασε το αστείο μου. Αλλά μπορεί τα ανασηκωμένα της φρύδια να 'θελαν μόνο να μου πούνε ότι ήμουν μεγάλος βλάκας.

Πριν προλάβει να μου απαντήσει, μπήκε στην αίθουσα η κυρία Λάντερμαν – πέντε λεπτά αργοπορημένη, όπως πάντα. Και μυρίζοντας, όπως πάντα, νικοτίνη. Στα μεγάλα διαλείμματα κλεινόταν στο παλιό της Polo και το 'κανε ντουμάνι, την είχαν δει ο Γιαν και οι φίλοι του.

Όταν η καθηγήτρια της Βιολογίας είδε τη διπλανή μου, κοντοστάθηκε. «Είσαι σίγουρα η Φατίμα» είπε. Εκείνη χαμογέλασε στην καθηγήτριά μας και της έδωσε πρόθυμα το χέρι. Μάλιστα, τώρα κατάλαβα: Η καινούρια μου διπλανή εμένα δεν ήθελε να κοιτάξει. Εντάξει. Αφού έτσι της αρέσει, έτσι. Ούτε εγώ θα την κοιτάζω. Να θυμηθώ να πιάσω τη Σαρλότε, είπα από μέσα μου. Μπορεί να

ήθελε τη Φατίμα στο δικό της θρανίο. Φαίνεται πως η καινούρια δεν ήθελε πολλά πολλά με τα αγόρια. Τι πολλά πολλά δηλαδή... Μάλλον τίποτα δεν ήθελε.

«Είμαι σίγουρη πως θα τα πάμε πολύ καλά οι δυο μας» είπε η κυρία Λάντερμαν.

«Ναι, ναι» μουρμούρισε μέσα από τα δόντια του ο Γιαν. Δεν αφήνει κουβέντα να πέσει χάμω, όλα τα σχολιάζει.

«Τι είπες, Γιαν;»

«Τίποτα, κυρία Λάντερμαν».

«Πολύ χαίρομαι!»

Ο Γιάκομπ έχει περίεργη σχέση με τους αριθμούς και τα νούμερα, ξέρει απέξω λίστες ολόκληρες με τις επιδόσεις των αθλητών στον στίβο. Για τους συμμαθητές του, βέβαια, είναι «τρελάρas». Η Φατίμα είναι καινούρια στην τάξη. Είναι από την Αλγερία και με το μακρύ φουστάνι της και το μαντίλι στο κεφάλι... είναι λιγάκι παράξενη. Όταν ο Γιάκομπ προσπαθεί να της πιάσει την κουβέντα, εκείνη δεν τον κοιτάζει καν! Αυτό δεν του αρέσει. Μα όταν τη βλέπει στον δρόμο για το σπίτι να τρέχει πιο γρήγορα από τον πρωταθλητή του σχολείου, αποφασίζει να την προπονήσει, να τη βοηθήσει να γίνει πρωταθλήτρια.

Λίγο αργότερα οι γιατροί βρίσκουν μια κύστη στο κεφάλι του Γιάκομπ. Παρόλο που πρέπει να μπει στο νοσοκομείο και να χειρουργηθεί, δεν εννοεί να παραιτηθεί από το σχέδιό του. Κόντρα σ' όλα τα εμπόδια – κόντρα στους συμμαθητές που τον κοροϊδεύουν και τον απειλούν. Κόντρα στην αρρώστια του. Κόντρα στην οικογένεια της Φατίμα.

ISBN:978-618-03-1225-6

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 81225

από 10 ετών